Sajuz

Aeroflot Praha – Moskva

Rudolf Vostrý

Mílovej klub

Usadili jsme se v první třídě. Musí se nechat, že Lajka ví moc dobře, jak chytře utrácet peníze. Mám radost, že nemusíme stát jako ty chudáci ve dvojce. Otázkou zůstává, proč Aeroflot proboha trvá na letadlech s místama na stání, když s ním nikdy nelítá tolik lidí? Nejspíš to bude jedna z rafinovanejch podprahovejch cest Strany, jak v poslušnejch soudruzích podrejvat vůli žít. Na první třídu si pravděpodobně stejně žádnej spořádanej úderník kolbenující za pásem v továrně jen tak nesáhne.

Zpravidla nedosáhnou ani na samotnou letenku, natož na luxus si v letadle kecnout na prdel. V duchu jsem tomuhle škodolibýmu stranickýmu konání zatleskal. Jsou to prvotřídní sráči.

První třída Aeroflotu byla příjemná. Sedačky jsou pohodlný díky polohovatelnýmu opěradlu a konečně mají i dost místa na nohy. Po celým dni stráveným v Hawkově káře je to příjemná změna.

Naproti přes uličku seděli Dayna s Marleym. Rastaman se rozhodnul, že bude pokračovat v zimním spánku i během letu. Zatáhnul to ještě dřív, než letadlo vůbec stačilo vzlítnout.

Dayna nelenila. Bylo jí jasný, že si bez přídavnýho wéru nebo aspoň základů ruštiny ani neškrtne. Proto si v nestřežený chvíli na letišti štípla tablet s připojením na Síť. V duty free shopu určitě nikomu chybět nebude a ona si tak vyšméčkovala nedocenitelnej nástroj ke zdokonalení svejch jazykovejch dovedností.

Chvíli jsem jenom čuměl před sebe na obrazovku, kde se bude ukazovat průběh letu mezi tatíčkem metroplexem a soudružkou Moskvou. Už mi pomalu přestával hučet speed. Je to tady! Přichází to! Podrážděnej

nost, zpomalenost a začínající postamfetaminová paranoia. Prostě fakin dojezd.

„Musim ti nahrát překladovej software, bude se ti hodit,“ špitla přes komunikační rozhraní Lajka a ukázala na kabel datajacku položenej na jejím terminálu.

„Počká to, až vzlítnem? Nerad bych v průběhu nahrávání musel zdrhat na hajzl. Když jsem letěl naposledy, tak to ze mě lítalo na všechny strany už při startu,“ omluvil jsem se Lajce a usmál se vzpomínce na to, jak se mi, jako malýmu capartovi podařilo nablejt frajerovi v řadě přede mnou i do pleše pod tupé. Zaskřípal jsem nervózně zubama.

„To počká. Máme před sebou ještě dlouhej let,“ uklidnila mě a pohladila mi nohu, která před startem neklidně pogovala v neurotickým rytmu. Nasucho jsem polknul přicházející dojezd a poprosil příjemnou blonďatou stevardku s tvrdou slovanskou angličtinou o dvě dvojitý sklenice toho nejsilnějšího, co má v nabídce. Moje přání bylo během minutky vyslyšeno a těsně před startem jsme si připili lahodnou…

Ty vole, co to je za svinstvo? Kurva fix, to mi nemohla ta Sergejevna říct, že nevedou nic jinýho než teplou režnou vodku?

Zaprcanej Aeroflot!

„A co sis myslel, že budou podávat v linkovým letu do Moskvy, ty trubko?“ vysmála se Lajka mýmu znechucenýmu pohledu při polykání hltu chlastu. Potom otevřela displej terminálu na skládacím stolečku. Místo odpovědi jsem jí poslal vzduchem pusu a narazil si na uši sluchátka. Hluk startujících motorů se mi sice nepodařilo přehlušit, ale odvedl jsem svoji šílící pozornost na jiný, mnohem příjemnější místo, než bylo letadlo vyrobený ve státním podniku Neo-Tupolev.

Během následujících dvou minut jsme vzlítli z ranveje. Teď už si zase můžu ty sluchátka sundat. Žádná skladba z jejich nabídky se mi tak nějak nevešla do mýho vytříbenýho vkusu. Měli tam málo pouliční hudby. Točily se tam pořád dokola samý karinky a troiky s jinou divnou tetrisovou hudbou. Znechuceně jsem pověsil erární sluchátka na držák rafinovaně ukrytej v sedačce přede mnou a dopil zbytek vodky ve sklenici. Měl jsem důvod oslavovat. Trumfnul jsem svoje usmrkaný osmiletý já, který

posledně při vzletu blilo kuřecí stripsy po spolucestujících. To čumíš co, ty zasranej smrkáči, do jakýho řáckýho frajera jsi vyrostl!

Lajka něco klepala do terminálu, taky se necejtila úplně ve svý kůži. Pořád po mně pokukovala a neklidně podupávala nohou. V jednu chvíli se naše pohledy setkaly a chvíli jsme se navzájem dívali do očí.

„Hele? Víš, po čem jsem celej život toužila?“ zazněl mi v uších její vzrušenej hlas.

„Ne. Ale doufám, že myslíš na úplně to samý, na co myslim já.“

„Půjdu na záchod, stav se tam za chvíli. Chci, abys mě pořádně vošukal,“ sváděla mě moje holka. Upřímně. Co jinýho by se během cesty do největší prdele světa mělo dělat, když ne šoustat na absurdně malým hajzlu?

„To je ale úplně perfektní plán! Chtěl jsem tě vojet už na letišti, když jsi popravila tu buchtu,“ souhlasil jsem s bleskovým randíčkem na záchodě a ucejtil, že mi už teď skoro houplo vzrušením.

Kurva, kámo, teď ještě ne. Nemůžu jít s postaveným pérem na hajzl přes půlku letadla, chvilku počkej, přemlouval jsem v duchu svýho ptáka, aby zůstal ještě chvíli v klidu. Na zlobení bude času dost. Teda v rámci možností. Nemůžeme si dovolit zablokovat hajzl na víc než na několik minut. To by bylo těm nadrženejm letuškám hned z fleku jasný. Kolečka v mým mozku se už točej jenom kolem mrdání. Skoro si myslim, že to je nějakej fetovací evergreen, když se vzruší smažka na dojezdu.

Lajka se protáhla uličkou přede mnou. Dala mi tím možnost si ulítnout očima na její prdelce nacpaný v červenejch maskáčích. Hned, jak zmizela z mýho zornýho pole, jsem zavřel oči a odpočítával od nuly do sto dvaceti. Zklidnil jsem si dech a pokusil se na sílu vypnout přebuzenej mozek do rudejch.

To bohužel nešlo. Moje napůl sjetý vědomí pod náporem posledních několika hektickejch hodin kategoricky odmítalo zařadit na nižší rychlost. Snažim se to zkrotit neklidným klepáním prstama na opěradla sedačky. Jenže zvuk servomotorů a kovový cinkání vysoustruženejch prstů o plastový opěradlo mi dokonale rozhazuje soustředění. Navíc jsem totálně zapomněl, u kterýho čísla jsem vlastně přestal počítat.

Ohlídnul jsem se směrem k hajzlíku a můj pohled se setkal s Dayniným. Ta si v klídečku šprtala základy ruštiny. Usmála se na mě a laškovně mrkla. Je jí úplně jasný, o co nám jde. Dodala mi tím bezelstným kamarádským gestem dost oprsklosti na to, abych se vykváknul na nějaký další čekání a šel rovnou na věc. Zvednul jsem se ze sedačky a sebevědomě zamířil uličkou na hajzl. Po decentním zaklepání se dveře záchodu na škvírku otevřely. Když bylo jasný, že tam stojím já, a ne nějakej jinej nečekanej randomák, vtáhla mě hubená dívčí ruka na zaručeně nejmenší záchod, na kterým jsem kdy šukal.

Okamžitě jsme se na sebe nadrženě vrhli a divoce se líbali. Její ruce mi hbitě rozeply pásek kalhot a ty váhou všeho bordelu v kapsách spadly až ke kotníkům. Kecnul jsem si na zadeklovanej hajzl a Lajka si nasedla na mýho postavenýho ptáka. Byla to naprostá nirvána. Hučelo mi v uších vzrušením a jediný, co jsem vnímal, bylo, jak na mojí dojezdem podpořený erekci ladně tvrdejma přírazama pumpuje její těsná vzrušená číča. Objímali jsme se a ona mě v šukacím transu kousala do krku. Docela silně. Hádám, že takhle budu za chvíli pěkně vohryzanej.

Snažili jsme se nedělat moc velkej bordel, abysme se stihli oba udělat dřív, než se kdokoliv z personálu dovtípí, že ty dva divný punkeři s diplomatickým vízem se jim mrcasí na čerstvě vycíděným hajzlu. Lajka se toho nebála, zrychlila a během dalších pěti vteřin se udělala. Chvíli mi připadalo, že si ho snad chtěla narvat až do břicha. Začala se okolo mě nekontrolovatelně stahovat, jako kdyby ze mě měla vymačkat úplně všechno. Zase se mi zakousla do krku, aby nemusela orgasmem vykřiknout. Tohle dělala skoro pokaždý, když jsme spolu píchali.

Nečekal jsem to a měl co dělat, abych bolestí neprorazil kybernetickou rukou papundeklovou stěnu záchodu. Naštěstí jsem se ovládnul, ale bohužel za cenu toho, že jsem se nevystříkal. Ta mrcha to snad plánovala, aby si ještě trochu užila.

„Kurva, co děláš? Málem jsem tě vycákal,“ ujelo mi prudce do komunikačního rozhraní. Pomalu se přestávám ovládat. Strašně mě rajcuje, když cejtim na krku její zrychlenej teplej dech.

„Aby ses ještě neudělal. Chci si něco zkusit,“ pronesla beze slov a s výmluvným pohledem v očích mě vlhce políbila. Její jazyk mi zběsile tančil v puse. Otočila se a nasedla si na mě zády. Vykasal jsem jí svetr i tričko nad prsa, abych je mohl obejmout v dlaních. Vzrušením zrychlila a napomenula mě, že jí na bradavce studí slitina chromový ruky. Sral jsem na to. Pravá ruka mi sjela přes její plochý, svalnatý břicho až na poštěváček, kterej jsem masíroval v rytmu našeho šukání. Zase se udělala. Stahy její svatyně byly ještě silnější než předtím. Cejtim, jak je neuvěřitelně těsná. Chlípně mě olízla vyplazeným jazykem.

„Ještě chvilku a udělám se ještě jednou.“

Nejradši by zasténala, ale udržela se. Naše vzrušení bylo skoro hmatatelný. Doslova by se dalo krájet. Těch pár slov a jemnost jejích rtů na mojí tváři se mnou strašně cvičí. Už to na mě pomalu jde. Konečně!

Zase zrychluje. Cejtim, jak špička mýho až bolestivě postavenýho péra naráží do jejího děložního čípku. Udělala se už potřetí. Bože můj, to je neuvěřitelný! Srdce mi snad vyskočí z těla. Vzrušení konečně dosahuje bodu bez návratu i u mě. Zvítězil jsem nad démonem dojezdu!

Oba jsme byli úplně rozklepaný doznívajícím chtíčem. Naše křečovitý pohyby zvolna ustávaly, až jsme se jenom staticky objímali a zamilovaně se k sobě tiskli.

„Hawk má recht. Seš fakt strašnej kanec,“ vyšvihla mi lichotku, která mi bleskově boostnula ego, a zvedla se ze mě. Tupě jsem se usmál. Bylo jí jasný, že jsem do ní udělanej až po uši. Nejenom fyzicky.

Potom jsem si utřel pot z čela a natáhnul si kalhoty. Lajka si utřela zbytky toho svinstva, který z ní vytejkalo po vnitřní straně stehna, a ledabyle ten zasyflenej toaleťák pohodila do umyvadla. Dívala se mi u toho do očí. Culila se od ucha k uchu. Potom si natáhla kalhotky, maskáče a ještě chvíli jsem obdivoval její malý prsa, než si stáhla zpátky tričko se svetrem. Políbila mě na rozloučenou a odemkla kabinku hajzlu, kterou hned nato opustila.

Přepadla mě chuť na cigáro, ale mělo to dvě malý chybičky. Nemám cigára a pravděpodobně bych okamžitě po zapálení spustil protipožární alarm. Jak říká starý dobrý přísloví, dobrýho pomálu. Z tolika štěstí

najednou by to se mnou asi šlehlo. Vyhodil jsem postříkanej toaleťák do hajzlu a spláchnul.

Doufám, že se mi jí ani tentokrát nepodařilo zbouchnout.

Fakin průser

Kabinku hajzlu jsem opustil ve stejným stylu, jako Lajka. Hlavně nenápadně. Stačilo předstírat, jako kdyby se nic nedělo. Pocit, že jsem cejtit mrdáním na sto honů, jsem zapudil a spíš přemejšlel, jestli mi ta letuška dá ještě nášup režný. Možná celou flašku. Máme před sebou ještě fakt mrtě letu a nějak povážlivě začínám střízlivět.

Usadil jsem se na svoje místo vedle Lajky. Byla trochu rozcuchaná. Nedalo mi to a upravil jsem jí pár neposednejch vlasů, aby nevypadala, že jsme si právě navzájem vyšukali mozky z hlavy.

„Můžu ti to teda nahrát?“ zeptala se a točila u toho kabelem datajacku mezi prstama. Usmál jsem se a dál už nedokázal vzdorovat.

„Jasně, šoupni to tam.“

Stejně jako před pěti minutama ani teď neváhala. Zašroubovala mi do zdířky za uchem kabel, kterej mě propojil s jejím terminálem. Se zájmem jsem sledoval, co na terminálu dělá. Po několika příkazech se spustil upload souborů. Terminál ukrytej v mojí umělý ruce hladově konzumoval balíčky dat, který tam svým hardwarem ládovala. Čekal jsem, že to třeba fyzicky ucejtim, ale vůbec. Bylo naprostý ticho po pěšině. Jenom jsem seděl pohodlně usazenej v sedačce, hypnotizoval průběh uploadu a užíval si nečekaný chvilky strávený vedle holky, kterou miluju až za hrob celou svou duší. Proplejtali jsme si vzájemně prsty a povídali si takový ty klišovitý píčoviny, který si většinou říkají zamilovaný lidi bezprostředně po píchání.

Mezitím se u nás zastavila letuška a zeptala se, jestli je všechno v pořádku. Poprosil jsem ji o láhev vodky. Za několik dalších minut se vrátila s flaškou sovětský režný a párem malejch skleniček. Když odkvačila obskakovat dalšího cestujícího, rozlil jsem to do skleniček a zase jsme si připili. Dayna na svoje poměry nebývale slušně odmítla, prej se nechce zkárovat v letadle. Navíc by si nezapamatovala všechny ty divný

azbukoidní klikyháky, který mi Lajka během několika minut našlapala kabelem do hlavy.

Zamotala se mi hlava.

Ty vole, ta režná docela slušně píše.

„Zapni si ten software. Musíme zjistit, jestli to funguje správně," instruovala mě Lajka. Ve vizuálním rozhraní jsem si zvolil knihovnu programů uloženejch v terminálu a spustil překladovej software. Nic se nedělo, přišlo mi to divný.

„Как ты, Дракон?" zeptala se Lajka a pečlivě sledovala mojí reakci. Chvíli trvalo, než se její věta v mým podvědomí zformovala do jasnýho a zřetelnýho: *„Jak je, draku?"*

Aby mi věta byla zcela jasná, ještě se vedle Lajky objevila přepsaná do češtiny. Během necelejch pěti vteřin se potom plynule vytratila do ztracena.

„Parádně, je to hustý," usmál jsem se a zaradoval se nad tím, že nebudu jen tak hozenej do vody. „Dá se to ještě nějak zrychlit? Má to docela velký zpoždění," dodal jsem lehce zmatenej posunem mezi Lajčinou větou a překladem.

„Jasně že jo. Až si tvoje neurální rozhraní zvykne na novej software, odezva bude skoro okamžitá. Ještě zkus druhou stranu překladače," pokračovala Lajka v testování nový vychytávky. Pomyslel jsem na to jediný, co mě zrovna v tu chvíli napadlo.

„Мы хорошо провели время в этом туалете," vyhrklo moje podvědomí dřív, než jsem si uvědomil, že personál letadla může rozumět tomu, co jsem právě řekl. Naštěstí jsem to zašeptal dostatečně potichu, aby si toho nikdo nevšimnul.

„Dobře ty!" glosovala Lajka mojí lehce přisprostlou větu. Její úsměv ale během pár vteřin spadnul stejně jako moje erekce před čtvrt hodinou. Přejela mi špičkou ukazováčku pod nosem a ukázala mi krev na jeho bříšku.

Utřel jsem si ji hřbetem ruky a šel se okamžitě opláchnout na záchod. Nečekal jsem, že mi ta ruská vodka rozhodí sandál až takovým způsobem. Zrovna bylo obsazeno. Opřel jsem se zádama o stěnu vedle dveří, abych

ulevil nohám. Točila se mi hlava. Rozklepanou rukou jsem si držel nos, aby mi z něj nechcala krev na zem.

Hned potom jsem si uvědomil, že se klepu úplně celej. Nebyla to jenom moje ruka.

Zámek dveří náhle cvaknul a ženská, která z něj vylezla, mi s ruským přízvukem řekla, že je volno. Kdyby se mi na vizuálním rozhraní plným kazů neobjevila hláška v češtině, vůbec by mi nedošlo, že šlo o překlad z ruštiny. Ten software makal skvěle, což už se ale nedalo říct o zbytku mýho těla.

Došoural jsem se vratkým krokem k umyvadlu.

Pustil jsem studenou vodu a opláchnul si obličej. Hlavně tu krvavou spoušť pod nosem. Zvuk tekoucí vody mě uváděl do transu. Připadal jsem si, jako kdyby mi spíš měl najíždět fakt silnej trip. Hypnotizovala mě krev zředěná tekoucí studenou vodou, jak mizí ve víru odpadu umyvadla. Vizuální rozhraní protestovalo. Různě se zasekávalo a přes grafický kazy nebylo skoro vůbec vidět. Doslova jsem se v tom šumu ztrácel. Ani promnutí očí jim nepomohlo se vzpamatovat.

To bylo to poslední, co jsem udělal, než jsem nevyhnutelně zkolaboval.

Vůbec nemám ponětí, jak dlouho jsem byl mimo. Skácel jsem se pod umyvadlo, a naštěstí si pádem nerozsekal hlavu ani nezlomil ruku. Voda pořád tryskala z kohoutku a sprchovala mě drobnejma kapičkama odraženejma z umyvadla ven. Když jsem se zvedal ze země, udělalo se mi pěkně blbě a rovnou jsem se do sytosti vyzvracel do záchodový mísy. Kurva, takhle na hovno mi snad ještě v životě nebylo. Překvapilo mě, jak moc ta nevolnost z alkoholu dokázala ovlivnit činnost mýho wéru. Od instalace na klinice se mi to nestalo ani jednou, takže jsem z toho docela vyjukanej.

Následovalo další kolo oplachování ksichtu a vyplachování pusy od zvratků. Bylo mi z toho fakt na nic. Vypadnul jsem z kabinky záchodu. Před ní už čekali další cestující, který jsem svým několikaminutovým výpadkem vědomí zazdil. Museli čekat asi docela dlouho. Samozřejmě si ty sovětský kreatury neodpustily pár nepříjemnejch keců, že jsem zdržoval. Dayna pořád seděla zabavená ruštinou v tabletu a uvolněně si

hrála s dreadama spícího rastamana. Lajka byla připojená do terminálu, ale měla otevřený oči, takže vnímala.

„Seš v pohodě? Vypadalo to docela děsivě," strachovala se Lajka a pohladila mě po rameni. Její starost mě hodila zpátky do klidu.

„Jo, jenom mi asi nesedla ta vodka. Potřeboval bych se pořádně vyspat a dát si voraz," uklidnil jsem ji a zeptal se, jak dlouho jsem byl pryč. Radši jsem jí zatajil podrobnosti o bezvědomí a podobnejch věcech, který by jí mohly vyčarovat vrásky na čele.

„Byls tam asi čtvrt hodiny. Seš fakt v pohodě?" odpověděla a zopakovala předchozí otázku.

„Jasně že jo. Už mi je dobře. Jenom jsem se musel po dnešku z toho všeho vyblejt. A ten let mi taky úplně neprospívá," odbyl jsem jí a pokusil se zavřít oči.

Pořád mi ale nejde kurva usnout, zasranej dojezd! Zapnul jsem zábavní stanici ukrytou v sedačce přede mnou a zobrazil si stav letu. Jsme zhruba v polovině, za necelou hodinu budeme přistávat.

Přemáhá mě příšerná chuť na cigáro a potřebuju se nutně něčím zabavit. Lajka se dál věnovala programování nějakejch technickejch udělátek, kterejma chce zamachrovat v Sajuzu. Zapnul jsem svůj terminál a ponořil se do kyberprostoru, teda spíš do jeho torza, co mi dovolí plechová skořápka právě letícího letadla.

Taková normální fuška

Přeskočil jsem ty šaškárny okolo přepojení se z virtuálního rozhraní a zmaterializoval se rovnou do kyberprostoru. Nepotřebuju lidský rozhraní, stavim se jenom na skok. Stejně si nemůžu dovolit strávit tu příliš moc času. Dnešní pražskej mazec mě docela finančně vyšťavil – musím se na něčem zahojit. Speed mi zahučel v Hawkově kapse, mám u sebe při nejlepším dvě stovky. Ještě navíc v eurech. Sověti mají prej stejně radši dolary, takže to je spíš jenom předraženej toaleťák. Štve mě občasný zasekávání celýho kyberprostorovýho rozhraní. Situace okolo mýho wéru jde nějak do háje. Připadá mi, že se to zhoršuje, a to mě fest znervózňuje.

Lajka mi za posledních pár dní ukázala pár zajímavejch triků, jak se popasovat s různejma problémama. Ojebat několik nezabezpečenejch peněženek mi zní jako docela dobrý zpestření nudnýho letu.

Vyvolal jsem si menu terminálu s nainstalovaným softwarem. Zablikal na mě můj novej pomocník v podobě automatickýho překladače. Ten se mi teďka úplně nehodí. Potřeboval jsem si zmapovat prostředí terminálů a ostatních zařízení okolo.

Spustil jsem sken zařízení, který jsou připojený v interní síti letadla. Trvalo to trochu dýl. Mám pocit, že se to podělalo, když jsem zkolaboval na hajzlu. Jako první terminály se mi vypsaly zařízení Lajky a Marleyho. Ty mě samozřejmě nezajímaj, budu se muset porozhlídnout někde jinde.

Kromě nich se tam objevilo asi pět dalších cizích terminálů. Váhal jsem, kterej z nich si vyberu. Neměl by bejt moc novej, abych ho dokázal nepozorovaně háknout, a zároveň nesmí bejt úplná sračka, aby jeho majitel měl na svým účtu aspoň nějakou škváru, kterou by mohl v pohodě postrádat. Ideálně, aby si nevšimnul, že mu z něj něco zmizelo. Docela se mi líbila dva roky stará mašinka od Sony s rok neaktualizovaným firmwarem. Prostě bomba! Lidi, fakt si to aktualizujte, jestli nechcete, aby se vám v terminálu hrabal kdejakej pankáč a bagroval vaše horko těžko vydřený mergle.

Soustředil jsem se na terminál s familiárním názvem Vasilja. Proniknout do jeho útrob bylo docela jednoduchý. Sada exploitů, který mi dala Lajka, zapracovala na výbornou. Pravděpodobně šlo o tajnou služební sadu nástrojů na rozbíjení hesel odpůrců režimu. Ale fungujou úplně stejně skvěle i na kohokoliv jinýho.

Uvnitř toho moc nebylo. Podle vnitřní topologie tam měl jeho majitel buď příšernej brajgl a všechno mrdal do jediný složky včetně databáze kontaktů, virtuální peněženky a fotek z dovolený, nebo ho skoro vůbec nepoužíval. O tom, že to byl bordelář, mě přesvědčilo, že ta složka zabírala téměř celou kapacitu jeho mašiny. Kdyby to bylo v kyberprostoru možný, zadržel bych dech a ponořil se do jímky plný binárních hoven. Nebylo to úplně příjemný. Datový struktury byly chaoticky pomíchaný do sebe, nedalo se v tom jednoduše vyznat. Skutečnost, že většina těch

dat byla pojmenovaná ve Vasilově rodný ruštině, tomu na přehlednosti fakt nepřidala.

Přišel čas si trochu pohrát s nejnovějším kámošem od Lajky. Tomu divnýmu rozsypanýmu čaji a obrácenejm písmenkům prostě nerozumim. Vyvolal jsem si pohled do programátorskýho rozhraní, který mi přehledně vykreslilo kód jednoho ze zdrojáků, co mi Lajka vnutila jako ukázkový aplikace na cvičení. Musím přeházet mezi sebou pár kostek komponent programů, který na sebe navazujou a zobrazujou mi obsah Vasiljova terminálu. Na začátku jsem si našel načítač vstupu dat a za něj posadil kostku s programem překladače.

Znovu jsem spustil program pro vypsání obsahu složek a texty v azbuce se mi zobrazily v latince přeložený do angličtiny. Paráda. Dost mi to pomohlo s orientací v datech. Zajímají mě jeho hesla, a ty ten pitomec ukládal do texťáku s názvem Vasilovy hesla. Moc velkou kovbojku mi z toho teda neudělal.

Vlastně to bylo stejný, jako když jsem programoval absolventský cvičení na střední. Kdyby moje persona měla nějakou mimiku, určitě by se samolibě uculovala jako sluníčko. Tohle bylo zatraceně jednoduchý. Podstrčil jsem mu dovnitř prográmek a už bude jenom potřeba počkat, až se Vasilův terminál připojí na Síť a Lajčiny virtuální peněženky rozmístěný po všemožnejch světovejch anonymních bankách začnou inkasovat drobný částky od starýho dobrýho strejdy Vasilka z první třídy s totálně děravým terminálem.

Po spuštění aplikace bylo dokonáno. Ještě jsem dostal chuť se podívat na nějaký soukromý obrázky. Tihle vocasové si většinou ujížděj na dost nechutnejch péčkách. Kódování mě ale zaseklo natolik, až jsem si ani nevšimnul, že nejsem v jeho terminálu sám. Něco mi několik dlouhejch minut dejchalo na záda. Dal jsem na svůj instinkt a otočil se.

Za mnou se promenádoval neonově zářící rudej medvěd. Svým chováním mi připomínal spíš mývala Raccyho. Bloumal mezi Vasilovejma datama a hledal cokoliv k snědku. Medvědovi se díky softwarovejm mimikrám jevím jako normální prázdnej adresář. Čekal jsem na místě a připadal si u toho jako takovej ten slavnej dědek z dokumentů o přírodě.

Program nesoucí podobu rudýho medvěda přišel až ke mně a skenoval obsah domnělý složky. Něco se mu nelíbilo. Očuchával mě už příliš dlouho.

Jeho pohyby se sekaly, až mi to lezlo na nervy. Prst mojí persony napjatě čekal na spuštění útočnýho programu. V první řadě by medvěd měl dostat slušnou pecku do čumáku, a asi tím významně naruším integritu jeho programovýho jádra. Nebude to ale stačit na to, aby jeho hlavní proces spadnul a dal mi pokoj. V tom případě bych s tím hajzlem musel trochu zabojovat. Blbý by bylo, že by se určitě spustil poplach antiviráku a ten by Vasila venku upozornil na neplechu v jeho terminálu.

Otázkou bylo, kdo nebo co vlastně vypustilo toho medvěda do Vasilova terminálu? Na první dobrou hádám, že jeho tvůrci mají rádi sovětskou státnost. Námezdní rebelující hackeři by nikdy nepoužili personifikaci datovýho pátrače do podoby rudýho medvěda. Tipoval jsem to spíš na nějaký prostranický zmrdy typu KGB nebo tý divný fízlovací organizace, o který Lajka občas mluvila.

Ulevilo se mi. Očichávající čumák tý rudý příšery se odvrátil a pokračoval dál po svým. Ještě jednou jsem zkontroloval kód, kterej zůstane jako memento v terminálu a bude nám průběžně zlepšovat finanční situaci. Tady to začíná bejt pěkně horký. Odpojil jsem se zpátky do reality.

Beztak jsem flikováním toho čórkaskriptu dokonale ztratil pojem o času.

Seremetěco?

Po odpojení se mi zase klepalo vizuální rozhraní. Napil jsem se z láhve vodky na provizorním skládacím stolečku. Aspoň na chvíli to uklidnilo neuspokojivej stav mýho wéru. Podle obrazovky zobrazující status cesty musíme už každou chvíli přistát. Znuděně jsem se rozhlídnul po letadle. Soudruzi se soudružkama si spořádaně balili věci do svejch příručních zavazadel. Připravovali se na přistání a následnej výstup z letadla. Dayna byla přilepená na svým novým zařízení a šprtala se azbuku. Marley byl pořád v limbu. Doufal jsem, že se Dayně podaří vzbudit rastamana,

protože jinak bych mu ve jménu svý špatný přivožralý nálady musel zase plesknout facana.

„Pošlu vám nový identity, který máte nahraný na soudružskejch čipech,“ informovala Lajka a ještě dodala, že by bylo dobrý dloubnout do Dayny s Marleym, aby si to přečetli. Vzápětí se mi ve vizuálním rozhraní rozbalil krátkej jednostránkovej soubor obsahující jméno mojí nový identity se dnem a místem narození. Po přečtení jsem ho schoval na horší časy. Hádám, že se mě na to soudruzi určitě budou brzo ptát.

Dayna mezitím na druhý straně uličky vytrvale šťouchala prstem do Marleyho, aby se probudil. Moc se mu to nelíbilo, ale to je jeho boj.

Lajka si potom nenápadně sbalila svůj terminál s pár dalšíma cetkama do batohu. Naše pohledy se setkaly. Cejtil jsem z toho pohledu tak akorát lásky na to, abych vydržel v beznadějně zkurvený zemi, jakou Sovětskej fakin svaz zcela nepochybně je. Personál letadla nás informoval o tom, že do pěti minut přistaneme na letišti Šeremeťjevo.

„Seremetěco?“ zeptal jsem se Lajky s mírně udiveným výrazem.

„Šeremeťjevo, vole. Letiště v Moskvě,“ odpověděla rutinně s lehkým náznakem úsměvu. Netypický zkomolení důvěrně známýho jména ji pobavilo.

„To je píčovina. Ani nadávat neuměj pořádně,“ dloubnul jsem si kysele do názvu moskevskýho mezinárodního letiště.

„O tom nadávání si povíme za chvíli, až vystoupíme, broučku,“ usmála se černovláska s modrýma očima a zapnula si bezpečnostní pás. To není úplně blbej nápad. Udělal jsem to samý. Mezitím jsem si všimnul, že se Marley po několika Dayninejch šťouchancích konečně probudil. Docela jsem mu záviděl. V klídečku se vyspal, ale zase přišel o nějakou tu záchodovou romantiku. Ještě, že jsem si nevsadil na Marleyho bezvědomí. Tentokrát by mi do rastamana zahučely akorát prachy.

Letadlo během několika minut přistálo na ranveji a personál nás zkušeně vykýbloval ven. Při přechodu do koridoru vedoucího do útrob letiště jsem si poprvý uvědomil tu kurevskou kládu. Odhaduju to minimálně na takovejch mínus dvacet. Na sovětskou zimu jsem velice brzo zapomněl.

Čekala nás totiž prohlídka na imigračním.

Zdroj: Neon Suns